

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

308

Hely

Idő

"18/19"

Személy

Helyszám

308, 1928

Szerző:

Cím: *Mikulásesti krampuszvásár az egykori
Városháztéren*

Forrás:

*Magyarország*Bp
(Hely)

1928. 12. 2.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Mikulásesti krampuszvásár az egykori Városháztéren

**Hőemberek, „Csárda a jókedvű fiákeroshoz“, egy csodálatos
Konditorei és egyéb örökre eltűnt ódon pesti holmi**

Az ember — már mint e sorok írója vagy bárki — mi őn egykor régi pest-budai hő-
mikát olvasott (Tóth Béla, a felejthetetlen
„Effendi“, Aga Adolf, vagy Várad Antal (e
régen elmentek) írásait, egyor az ő Életük
pirosságától lüktetően színes élményeiket,
később ezeknek irássá, emlékezéssé: iro-
dalommá szürkült reminiscenciáit), való-
ban egy érezte, hogy ő, (ezen Olvasó) azon
Utókor, kinek számára fenti szelid s emlé-
kező Öregek megirták emlékeiket.

„Egykor“ — ah, ez igen-igen régen volt,
midőn bohó, heves és gonosz ifjak valánk,
kik az Ifjuság egykori pompája teljén csak
rugaszkodó huncutságaink által történt meg-
fárasztatásunk után ültünk bele néha a
mások emlékezéseinek karosszékebe. Ma
azonban — „Ifju rugaszkodván, Élet szakad
vala.“ (Hogy így tranestiáljuk néhai Ilosvai
Selymös Péter iródiák ur ismert sorát: „Bika
rugaszkodván kötél szakad vala.“)

Az Ifjuság elmulván, ime: magunk ülünk
bele ennen emlékezéseink karosszékebe. S
ülvén, ámulva vesszük észre, hogy oly öre-
gekké lettünk, kik magunk is emlékek de-
geszre dagadt tarsolyját hordjuk, melyeket
— óh — éppen oly öreges kedvtöltőzéssel
üritgetjük nálunknál ifjabb „Nyájas Olva-
sók“ elé, mint azon „Öregek“, kik ugyanezt
velünk tették.

Nos, kedves Öreg Olvasó Pajtások, jöszte,
emlékezzünk a régi Városháztérről, az ódon

Városház tornyán az égőszemű óralapról, a
silbakoló toronyór kedves, furcsa sipjáról,
a vén Piaristaház barok kapujáról, két kis
fura sisakos sarokerkélytornyáról, terebélyes
városháztéri pozsgás mikulásos kofákról,
macskabajuszu, vidor s pohók fiákeros ko-
csisokról a téli standon, az ódon Plébánia,
szeliden dongó vén harangjáról, a térre nyíló
szűk, sötét, rejtelmes sikátorokról: főleg és
elsősorban azonban a Mikulásesti Krampusz-
vásár csodáiról.

Gyere öreg pajtás, kivel egykor harsányan
hógolyóztunk a Kötő-utca és Galamb-utca
sarkán, a vénhedt „Görögök udvara“ sarko-
vei között, rettenve látva meg a szigorú
Maywald Péter aranykeretes szemüvegének
csillanását a kékellő régi pesti alkonyatban,
e Professzorét, kinek szigora mögött oly
szív rejtezkedett, melyről nem lehet tudni,
mi volt szinaranyabb, e valóban páteri apai
szív-é, avagy öreges okuláréjának tizen-
hárompróbás aranykerete?

Gyere öreg Pajtás, ki velünk együtt vol-
tál gyerek, kis diák ezen az ódon téren és
éljük még egyszer át az örökké eltűnt téli
Estét. Itt van a Tél, az Este köszönget és
Éjszaka vár...

Téli délután volt, s a régi Piaristaház fél-
homályos, kongó folyosóin Szüts bácsi, az
igen pirosképü s még pirosabb orru, kövér

öreg pedellus már meggyújtotta a „függő“
petróleumlámpákat. E sorok írója a „tiz
perc“-ben „bujócskát“ játszodván: az óriási
fatartóládába bujt, pajtása Czagány Nándor
— utóbb Sabácnál holt honáért — ellenben
a kivülfűtő kályhalyukba helyezkedett el. Az
öreg pedellus nevezettekre more s feddő pil-
lantást vetve s jól megrakva a kályhát (mo-
hos bikkfahasákkal), eltopogott. E sorok
írója és Czagány beültek a II. B-be. A bel-
városi templom harangja kongott, a petró-
leumlámpák füstöltek, a kályha zümmögött
és duruzsolt, meleg, félhomály, álmos zson-
gás, ceruzaforgács-, vörös-radirgumi-, tinta-,
por-, viaszosvászon-, könyvtartótáska hő-
illata ülte meg a termet. Kőrösi Albin pro-
fesszor belépett, reverendájának tömjén- és
szivarillata tölté meg az álmosító csendet,
melyből csak álombarévílten csengett vala-
mely a katedra előtt földrajzból „referáló“
nebuló hangja a „Kratatoa vulkánról“ vagy
a „Kilimandsaró“-ról és valami szortoygó
aszfalt-tőről. Az illető fickó megkapta a
mindezért kijáró szekundát, ámde felhang-
zott a Szüts bácsi csengetyűje a végtelen
hosszu folyosón. A nebulók már összeszi-
jajták táskáikat, a gondos páter felvétette
velünk télikabátjainkat (tudta, hogy a gaz-
fickók rohanván le a vásárra, különben csak
a jéghideg folyosón fognak felöltözködni s
így szerzik be anyakeserítő nátháikat) el-
mondtuk az ősrégi piarista imádságot és ro-
hantunk ki a kapun. Le, a Városház-térre...

Oh, milyen gyönyörű dolog volt e tér!

Ragyogó hó szikrázott — porzott — vil-
logott a gázlámpák előtt és a kofák bódéinak
apró keresztdrótos gyertyás-lámpásai előtt.

Havas volt a vénhedt kolostorpalota magasra
ácsolt teteje, a két kis saroktorony, a Plé-
bániatemplom tatárjárás kori gótikus szenté-
lyének támaszkövei, az ottani Szent Flórián
szobor sisakja és kis vizöntő vedre, a kofák
óriási kofaesernyője, a Városház orompárka-

nyán álló tizenkét Hóra vagyis az Órák jel-
képes empire-os szobrának orra, kontya és
rokolyája. S e karácsonyi-mikulási hó-
csillogásban számtalan kofasátor asztalán
teméntelen Mikulások és Krampuszok álltak
haptákba, csillogó hóval macskabőr és nyul-
bőr köntöskéikben. Oh, mily gyönyörűen
csillogott a hó tisztos Püspök csúcsos papir-
süvegének aranyfüstjén, gyönyörű piros-kék
palástján, viaszbrázatán és kőcszakállán.
Mily komolyan emelte püspöki pásztorbotját
s három meztelen gaz viasznebuló mily ajta-
tosan imádkozott a lábai előtt levő kis pa-
pirdézsában! Mellettük ellenben gonosz vö-
rös és fekete huncut krampuszok hadai áll-
tak glédát. Farkukon hókristályok fényes-
kedtek s égőpirosak voltak iromba-papirlán-
caik. Hát még a gulákba rakott narancsok,
diók, mogyorók, mézeskalácsok, fekete med-
vecukrok és hófehér krumpicukrok, három-
szögű arékadiok és Szentjános-kenyerek — a
régii gyerek naiv s kedves csemegéi főleg a
„Diákabrak“ és „Zsákba macska“ című gyö-
nyörök.

A tér közepén vidám és pepitanadrágos,
duplafekete lampaszos, óriási galléru Men-
csikoff-köpönyeges, gömbölyü-keménykalapos
vöröskezü fiákkeroskocsisok vigan, hahotázva
rakták a hagyományos kétöles városháztéri
Hőembert. Lyukas ócska piaci füles szittyó-
szatyor volt süvege, Krumpli az orra, ko-
rommal festettek bundája gombjai, markában
nyeszlett seprű, melyet a vidám utcaseprő
adott kölcsön. Ej, mi vidám élet folyt a „Vig
Fiákkeros kocsis“-hoz címzett hóból verett
kunyhóban, melynek deszkapultján kocsisi
szíveterítő téja (duplarum némi vízzel)
Csója (ugyanaz citromkarikával) Barabos
(ugyanaz rhebarbara lével és feketekávéval)
főleg pedig ropogós „bécsi virsli“ tormával,
forró „citromos bor“ és paprikázott mézes
pájkánk méretett. Ej, hogy nyüzsgött a vi-
dám nép s ropogtatták a zabot a jól betakarít
takaros fiákkeroslovak a standon. A téli ve-